

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ

שלשלת האור

שער

שלשים ושנים

היכל

ששי

מאמר

דומה דודי לצבי

תרל"ד

מאת

כ"ק אדמו"ר

אור עולם נזר ישראל ותפארתו כקש"ת

מוהר"ר שמואל

יצוקלה"ה נבג"מ זי"ע מליובאוויטש

יוצא לאור בפעם הראשונה מכת"י

על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים וחמש לבריאה

ה' תהא שנת התגלות עצמות

קי"ב שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

MAAMAR
DOIMEH DOIDI LITZVI – 5634

Published and Copyrighted by
"KEHOT" PUBLICATION SOCIETY
770 Eastern Parkway, Brooklyn, N. Y. 11213
E-mail: kehot770@gmail.com

5775 · 2015

Printed in the U.S.A.

פתח דבר

לקראת ש"פ בא, הננו מו"ל בזה – בפעם הראשונה מכת"י¹ – את המאמר ד"ה דומה דודי לצבי (והמשכו ד"ה והנה מקרי"ס כו') אשר לכ"ק אדמו"ר מהר"ש נ"ע, והוא מחה"פ תרל"ד (הנחה)².

מאמר זה נדפס ע"פ צילום כת"י ר' שמואל סופר (ראש המעתיקים בליובאוויטש במשך שנים רבות), הנמצא בשבי' בארכיון „אוסף שניאורסאהן" ברוסיה, ביחד עם עוד מאות ספרים וכת"י. ויה"ר שהדפסת ולימוד מאמר זה יזרו את השחרור ו„פדיון שבויים" דהספרים³.

והעיקר, אשר הדפסת מאמר זה שהוא שלב נוסף בהפצת המעיינות חוצה, יזרו עוד יותר את התגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א. ויחזק השי"ת בריאותו ויתן לו אריכות ימים ושנים טובות ונעימות וחיים נצחיים, ויראה הרבה נחת משלוחיו, תלמידיו, חסידיו ומכלל ישראל, וינהיג את כולנו מתוך בריאות, הרחבה ונחת, ובקרוב ממש יוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה, ונלמד תורה מפיו של משיח צדקנו, שילמד תורה את כל העולם כולו, ומלך ביפיו תחזינה עינינו בהתגלות מלכותו לעין כל, תיכף ומי"ד ממ"ש ממש, והיתה לה' המלוכה, אמן כן יהי רצון.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מערכת „אוצר החסידים"

ימות המשיח,
ר"ח שבט, ה'תשע"ה (ה'י' תהא שנת התגלות עצמות),
ק"ב שנה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א,
ברוקלין, נ"י.

1) בעת הדפסת סה"מ תרל"ד (קה"ת, תשמ"ח) – לא היתה הנחה זו תח"י. וראה הערה הבאה.

2) ברשימת מאמרי דא"ח של כ"ק אדמו"ר מהר"ש (קה"ת, תשמ"א) ע' כה נזכרו שני מאמרים מחה"פ תרל"ד: ד"ה אני ישנה (נדפס בסה"מ תרל"ד ע' קס ואילך), וד"ה יהודא בן תימא (נדפס שם ע' קצב ואילך).

המאמר הנדפס בזה הוא הנחה מא' השומעים, ותוכנו חציו השני של ד"ה אני ישנה הנ"ל (ד"ה דומה דודי לצבי – פ"א ע' קעג) ואילך, וד"ה והנה מקרי"ס כו' – פכ"א ע' קפה) ואילך). ונמצא, שד"ה אני ישנה הנ"ל הוא „המשך" של לפחות ג' מאמרים (וכרגיל בכ"מ שכמה מאמרים שנאמרו בנפרד נכתבו אח"כ כהמשך אחד).

ויש להעיר אשר בהנחה זו (לקמן ע' 13) מופיע חלק החסר בסה"מ תרל"ד שם ע' קפו. וגם בהנדפס לאח"ז (עד סוף המאמר) יש אריכות יותר מהנדפס בסה"מ שם (שהוא ממהדו"ק – ראה שם בהערה). ולאידך – בהנחה זו חסר סיום המאמר הנדפס שם ע' קפט ואילך (מקטע המתחיל „ובזה").

ויש להוסיף בדא"ג שבביכל שממנו נעתק מאמר זה, מופיע גם ד"ה יהודא בן תימא הנ"ל עם הכותרת „רשימה מאחד מהשומעים" (היינו שזהו ג"כ הנחה). וראה הנסמן שם בתחילת המאמר (סה"מ תרל"ד שם ע' קצב הערה 1): „מאמר זה [.] לא נמצא בביכל גוכי"ק תרל"ד".

לתועלת הלומדים, נחלק המאמר לקטעים ע"י המו"ל – במקביל להנדפס בסה"מ תרל"ד שם.

3) ראה שיחת ה' טבת תשנ"ב (סה"ש ח"א ע' 209 ואילך). ועוד.

ביום הזה יצאו בני ישראל מארץ מצרים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

אמר להם יי אלהים ויבאו אל ארץ מצרים

צילום עמוד הראשון דהמאמר בכת"י הר"ש סופר

רשימה מאחד מהשומעים

דומה דודי לצבי, אר"י כו' מה צבי זה מדלג מהר להר ומבקעה לבקעה מאילן לאילן ומסוכה לסוכה, מגדר לגדר, כך הקב"ה קפץ ממצרים לים ומים לסיני, והנה משמע מהמדרש דמיצי"מ לקרי"ס צריך להיות עדיין בחי' דילוג, וצ"ל זה הלא ידוע דענין הדילוג הוא ממדריגה למדריגה אשר לא בערך, וע"פ לשון החסידות הוא גילוי שלמעלה מהשתלשלות וא"כ יצי"מ נק' עדיין סדר השתל' וצ"ל זה הלא אנו אומרים מצה זו כו' עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים, ונתבאר בדרושים שהוא בחי' כ"ע ובמורא גדול זו גילוי שכינה ואי' בסדור שהוא מל' דא"ס ולמה נק' סדר השתל', וגם מהו ההפרש בין יצי"מ לקרי"ס הלא קרי"ס הי' ג"כ גילוי כ"ע כמ"ש בזהר מה תצעק אלי בעתיקא תליא מילתא שהוא ג"כ גילוי כ"ע.

ובכדי להבין זה צ"ל תחלה שרש ענין יצי"מ, דהנה איתא במד"ר משבחר הקב"ה בעולמו קבע להם ר"ח, משבחר הקב"ה ביעקב ובניו קבע להם חדש של גאולה, והענין דהנה י"ב ר"ח הוא כנגד י"ב בקר והים עומד עליהם מלמעלה והי"ב בקר הם ד' מחנות שכינה שכל א' כלול מג' והגם שהם ד' חיות מ"מ עיקר ההתכללות הוא אש"נ שפני אדם אינו נחשב ככולם, וכן בפני אדם עצמו אינו נחשב כ"א ג' בחי' ארי' שור נשר והטעם ית"ל, וכמו שלמטה יש ד' תקופות השנה שכל א' כלול מג' חדשים וכן ד' דגלים וכן למעלה הם ד' חיות ד' מחנות שכינה וכל א' כלול מג', והנה הד' חיות נק' בשם מרכבה והענין דהנה פעולת המרכבה הוא שמעלה את האדם הרוכב למקום אשר בעצמו אינו יכול להגיע שמה כמו להר גבוה אשר א"א לילך מצד עצמו יעלה הסוס שמה וכן בירידה מהר גדול לבקעה יורידוהו הסוס יותר טוב מאם הי' הולך בעצמו, ונמצא שבין בירידה ובין בעלי' ינהיגהו למקום אשר בעצמו א"א לבוא לשם, וכן הוא בנמשל למעלה דהנה כתי' והחיות נושאות את הכסא שע"י עבודתם מנשאים את האדם שעל הכסא לבחי' כי לא אדם ואח"כ ממשיכים מא"ס לבחי' מל'.

וצריך להבין מאין להם הכח הגדול הזה לנשאות את בחי' מל' לא"ס שכי לא אדם הלא הם מקבלים חיותם מבחי' מל', אך הענין הוא דהנה החיות שרשם מעולם התהו הקדום לתיקון אלא שנפל בשבה"כ ואיתא בכהאריז"ל דמה שנתברר אז מאליו נעשה מזה חיות המרכבה וידוע דפי' קדם אינו בזמן דכאשר לא הי' עולם לא הי' זמן ג"כ ששניהם מחודשים אלא שהי' סדר זמנים והתהו אפשר לומר שהוא יקרא באיזה שם זמן אך קדם הוא במעלה ומדריגה אשר אין ערוך אור

דתיקון לאור דתהו, ויובן זה מהתיקון עצמו דהנה ארז"ל אור שנברא בששת ימי בראשית הי' אדם צופה ומביט מסוף העולם ועד סופו עמד וגנזו כו' ואח"כ נתמעט האור, ולכאורה צ"ל למה אמרו מסוף העולם כו' הלא הי' צ"ל מתחילת העולם, אך הפי' מסוף עלמא דאתגלייא מלמעלה למטה עד סוף עלמא דאתכסייא מלמטלמ"ע שהוא תחלת עלמא דאתכסייא וא"כ הי' ההבטה ע"י אור ז' הימים בכללות הב' עולמות, ואח"כ כשמיעט האור הרי א"א להביט כ"א ראיית פרסא, וא"כ יובן מזה כ"ש וק"ו תיקון לגבי תהו דמה בתיקון עצמו ימצא ריחוק הערך כ"כ מהאור שהי' בתחלה עד האור שישנו עכשיו ונק' ריבוי ומיעוט וא"כ ריבוי ומיעוט הוא ריחוק הערך זל"ז, כן יובן בתיקון לגבי תהו דאיתא בכהאריז"ל שבתהו הי' ריבוי אור ובתיקון מיעוט האור, ואין הפי' שהוא מהות האור עצמו שהי' בתהו אלא שנתמעט, כ"א הוא מהות אור אחר עד שאין ערוך אור דתיקון לגבי תהו ואח"כ הי' שבה"כ ונת' המשל דשבה"כ בתו"א בדרוש והנה אנחנו מאלמים שהוא כמו למשל תיבת ברוך כשאותיות מצורפות בתיבה זו מתלבש בהן השכלה שהוא ענין הברכה, אבל כשיתפרדו הד' אותיות אלו זמ"ז להיות הבי"ת בפ"ע וכן הרי"ש כו' אזי לא ימצא בהן התלבשות השכלה זאת כלל, ועד"ז הוא שבה"כ דתהו שנתפרדו הכלים לחלקים רבים מפורדים זמ"ז עד שנסתלק מהן האור שהי' מתלבש בתוכן גורם פירוד זה אך מ"מ הנה הכלים דתהו היו כלים לגבי האור כמו האותיות לגבי השכלה ואין דבר שבקדושה נעקר ממקומו הרי נשאר בהם איזו רשומה מהאור וא"כ כשנתברר מהכלים דתהו להיות חיות המרכבה הרי הי' בהם אור דתהו ולכן יש בכחם לרומם את בחי' מל' עד רום המעלות, ואח"כ ממשיכים גילוי א"ס בבחי' מל', וענין ההמשכה הוא דהנה בחי' מל' הוא מל' מל' כ"ע עולמים הוא לשון העלם דכדי שיתהווה נבראים יש ודבר מבחי' המל' שהוא אלקות א"א להיות כ"א ע"י העלם הבורא מהנברא שיהי' הסתר המהווה מהמתהווה דאם הי' מתגלה המהווה על המתהווה הי' נעשה ממנו אין ואפס ועי"ז ההעלם נעשה מציאות הנברא, אך הכוונה הי' שיהי' ביטול היש לאין וכמו שנברא מההעלם הרי א"א להיות ביטול היש אלא ע"י שממשיכים החיות גילוי א"ס במל' המקור המהווה ועי"ז נעשה גילוי אלקות הנבראים ואז יוכל להיות ביטול היש, והכח להחיות הוא ע"י ששרשם מתהו ועי"ז יכולים להמשיך גילוי אלקות עד עוה"ז הגשמי שהוא חשך כפול ומכופל ובפרט בהאדם הגשמי שהוא ניזון מאכילה ושת"י ושינה גשמי' ויש לו גוף ונה"ב המונע ומעכב והוא הנבחר מהנבראים והכוונה שיהי' אצלו ביטול היש והוא ע"י החיות אך צ"ל הלא הי' צריך להיות ביטול הנבראים.

אך לקרב זה אל השכל הענין יובן מראיית השכל שהוא בחי' היותר גבוה מהכחת המלוכשים בנפש ומ"מ ראיית השכל אינו עדיין ראיית המהות כ"א אדרכא הוא הסתר על מהות הדבר שהרי השכל הו"ע השגה והשגה הוא הגבלה והגבלה הוא הסתרה שא"א להיות הסתר היותר גדול מההגבלה וכאשר נצרך להשיג הדבר

לאשורו הרי צ"ל עוד צמצום בהשכל עצמו עד שיבין הדבר היטיב, ולכן ארז"ל אינו דומה שמיעה לראי' דהנה אנו רואים דכאשר יספרו לאדם איזה דבר יהי' הנחה אצלו במוח עד שיצייר מהות הדבר ההוא בכל פרטי פרטיו עד שיכול להיות איזה התפעלות מ"מ כשיראה הדבר ההוא בראי' חושית יהי' הנחה אחרת אצלו במוח בהתפעלות אחרת שלא בערך, ולמה הוא כן, אלא שבתחלה לא הי' אצלו ראיית מהות הדבר, וע"י ראיית מהות הדבר נעשה הנחה אחרת במוח וכן יובן למעלה דהנה התהוות עולמות הוא בריאה יש מאין מהארה בעלמא שאינו נוגע לעצמות, וגם זה ההארה אינה מושגת וכאשר יאיר אור היותר גבוה מהם עי"ז נעשה אצלם ביטול היש, אבל זה אינו עדיין גילוי מהות ולכן עיקר ההתחדשות יהי' לע"ל שיתגלה דבר הוי' כמ"ש ונגלה כבוד הוי' וראו כל בשר כי פי הוי' דיבר, ולקרוב יותר אל השכל יובן מיראה בושת שכאשר יראה האדם את הגדול בישראל תפול עליו אימה ופחד ומתבושש ממנו דמפני שמכיר עוצם גדולת הגדול בישראל ומכיר עוצם פחיתותו מתבושש ממנו ובפרט כאשר יבוא פתאום, והגם שבתחלה סיפרו לו ממנו כל פרטיו ונעשה אצלו התפעלות במוח, מ"מ בתחלה הי' אצלו ראיית השכל, וע"י ראיית מהות הדבר נעשה אימה ופחד שלא בערך כמו שהוא בחיות, כמ"כ הוא ביי"ב בקר שהו"ע * ולכן כדוגמא זה עשה שלמה ים של נחושת על יי"ב בקר והקיום של הים הוא ע"י היי"ב בקר והמים הי' עולה להים ע"י הרגלים שהי' חלולים נק' בשם בקר ע"ש הכח שיש להם מהתהו שקדם לתיקון ולכן לא נחשב פני אדם בכלל ההתכללות כי אדם הוא תיקון, וע"פ פשוט הוא דכמו שהבקר אין ערוך לגבי האדם כן אין ערוך כללות ההמשכה שממשיכים החיות לגבי עצמות א"ס לכן נק' בשם בקר.

ובזה יובן מארז"ל משבחר הקב"ה בעולמו כו' קבע להם ר"ח, דהנה אי' במד"ר מלמד שהי' הקב"ה בונה עולמות ומחריבן ואמר דין הניין ויתהון לא הניין, וא"כ לא בחר עדיין בעולם התהו ואח"כ בחר בעולם התיקון ואז קבע להם ר"ח ונק' בשם ראש דכמו שבהראש הוא גילוי כללות החיות כמו ההמשכה וכח השגה והבנה וכח הדעת ההתקשרות וכל חושים דקים ראי' ושמיעה ריח וטעם ואפי' הרצון שאין לו כלי מיוחד בגוף מ"מ עיקר השראתו הוא במוח שבראש ואפי' כח המוליד שהוא בדומה לו שנמשך ע"י ח"י חוליות השדרה תחלת המשכתו הוא מהמוח ולכן נק' בשם ראש שהוא הראש לכל האברים, וכן יובן בר"ח דהנה הבריאה הי' שיהי' בבחי' יש נברא ואח"כ קבע ר"ח היינו המשכת אלקות שיהי' ביטול היש לאין ולכן נק' בשם ראש שהוא הראש לכל החודש וחדש הוא מלשון התחדשות שנעשה התחדשות שיהי' ביטול היש, ומשבחר הקב"ה ביעקב ובניו קבע חדש של גאולה שהוא התחדשות באופן אחר כי ענין גאולה א"א להיות כ"א ע"י א"ס שלמעלה

מהשתלשלות, וזהו מ"ש עד שנגלה עליהם ממה"מ מלכים חח"ן הוא ז"א ומל' כמארז"ל בחולין שאמרה הלכנה א"א לשני מלכים שישתמשו בכתר א' ושמשא וסיהרא הוא ז"א ומל' וכמ"ש כי הנה המלכים נועדו זה יהודה ויוסף יסוד ומל', מלכי תרין חו"ב, ממה"מ הוא כ"ע ועי"ז הי' הגאולה, וזהו מ"ש אנכי הוי' אלקיך אשר הוצאתיך מאמ"צ דכדי שיהי' יצי"מ מכל המצרים עד רום המעלות בכ"מ שנק' בשם מיצר וגבול ולגבי עצמיות א"ס אפי' א"ק נק' ג"כ אדם דבריאה כמשנ"ת בדרוש דוספרתם, ובכדי לצאת גם ממיצר וגבול דא"ק הוא ע"י עצמות א"ס ונק' בשם מלך כי אנו קורים לעצמות א"ס בשם מלך כי א"א לנו לכנות בשם אחר כ"א בשם מלך שהוא מלך שמו נקרא ולגבי כללות השתל' נק' מל' דא"ס בשם עצמותו ומהותו, וזהו משבחר הקב"ה ביעקב ובניו שהוא ע"י התורה כמ"ש והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך, אשר קדשנו במצותיו אז נעשה התחדשות אחר חדש של גאולה שמאיר ומתגלה גילוי ד"ע, והגם שבד"ע א"א להיות כ"א השגה מ"מ הרי זה הוא השגה באופן אחר שעיי"ז יבוא לביטול במציאות, דהנה ד"ת שה"ע ר"ח הוא בריאה מאין ליש שנראה ונגלה היש ודבר וההשגה הוא שנברא מהארה שאינה מושגת לנו, אבל לגבי ד"ע הרי גם המקור המהווה הוא ג"כ אין ואפס כי באמת לגבי' הרי כולא קמי' כל"ח והוא היש האמיתי וע"י העמקת הדעת בעבודה האיך דקמי' כל"ח יבוא לביטול אמיתי וכאשר אנו רואים דמי שהוא בר שכל גדול ויתמוד בהעמקת הדעת זמן רב, שבלתי התמדת הענין הגם שהוא בר שכל גדול לא יפעול כלום אבל ע"י שכל גדול והתמדת הענין ישתנה למהות אחר, והן אמת שבד"ע א"א להיות ראיית המהות דאפי' מה שמבואר בספרים ובכהאריז"ל הוא אינו כ"א ידיעת המציאות כי ראיית המהות א"א להיות עד לע"ל, אבל מ"מ ע"י העמקת הדעת נעשה אצלו הנחה במוח כאלו רואה עד שיוכל להשתנות ממהות למהות.

וא"כ יוכן גודל ההפרש בין ר"ח ובין חדש של גאולה, ושרש ההפרש הוא דהנה יש י"ב צירופי אד' וי"ב צירופי הוי', והנה תשרי הוא הראש לי"ב צירופי אד' כי אד' הוא מל' אנת אשתמודע אדון על כולא שהוא מל' מל' כ"ע ואין מלך בלא עם עוממות נפרדים כי מלוכה לא שייך על בנים כ"א על עם נפרדים יש ודבר, ור"ח תשרי הוא הראשון, שנעשה התחדשות שיהי' ביטול היש לאין, אבל משבחר הקב"ה ביעקב ובניו קבע להם חדש של גאולה חדש ניסן שהוא צירוף הראשון מי"ב צירופי הוי', דהנה שם הוי' הוא ד' אותיות י"ה ו"ה והצירוף הוא הוה"י וכדומה, הרי יש גודל ההפרש בין אם שם הוי' הוא כסדרן או שלא כסדרן כמו שאם היו"ד הוא בראש או בסוף.

וחודש ניסן הוא הצירוף הא' שהוא שם הוי' כסדרן והוא כולל לכל הד' אותיות ולכן נק' ראש לכל החדשים וכמו למשל הראש הוא מנהיג לכל הכחות, וכמו שאנו רואים שביד הוא כח המעשה וברגל הוא כח ההילוך ובמוח שבראש הרי

אין שם מעשה מהילוך גשמי מ"מ הרי יש הפרש גדול בין שעושה המלאכה בלי שכל והשכלה ובין כשעושה ע"פ השכל שאז הוא המלאכה באופן אחר שאין ערוך, וכן ההילוך שברגל הגם שיש מעלה ברגל שהוא הנושא את הראש מ"מ זה ההנהגה עצמו כשמתנהגת ע"פ השכל הוא באופן אחר דבלא השכל הרי אפשר ליפול באחת הפחתים, וכן יובן דהגם שבכל החדשים יש צירוף הוי' מ"מ אינו ערוך לגבי ר"ח ניסן שהוא צירוף הוי' כסדרן שהוא הראש לכל החדשים, ולכן דוקא בו יוכל להיות הגאולה גילוי א"ס שלמעלה מהשתלשלות, וזהו מ"ש אנכי הוי' אלקיך אשר הוצאתיך מאמ"צ דכדי שיהי' יצי"מ ע"י גילוי אנכי הוא ע"י שם הוי' דוקא, כי הנה כתיב יהללו את שם הוי' כי הוא צוה ונבראו מאליו וממילא כי בשם אלקים כתיב בראשית ברא אלקים התלבשות כח הפועל בנפעל, אבל משם הוי' אינם יכולים לקבל כ"א זיו שם והארה מפני שאינו מתלבש בהם כמ"ש הודו על ארץ ושמים ג"ע התחתון וגעה"ע אינו מקבלים כ"א זיו והארה ולכן כתיב אני הוי' לא שניתי שאין שום שינוי לפניו ית' בין קודם הבריאה ולאחר הבריא' ולכן ע"י שם הוי' מאיר ומתגלה א"ס עצמותו ומהותו שיהי' יצי"מ ובר"ח ניסן דוקא שהוא הצירוף הראשון, ובעבודה הוא ענין יצי"מ לצאת מכל רצונותיו והגבולותיו שלא יאמר כך אני רוצה וכך טוב לי, זה איני יכול לעשות, וכיוצא בדברים, כמ"ש בדרוש דלא תהי' משכלה, כ"א להיות רצון אחד לאביו שבשמים, ובזה יובן התרגום עתיקייא הווי קרו לי' ירחא קדמאה כי בכ"ה נברא העולם שיהי' יש ודבר וביום וא"ו למע"ב נברא האדם שהוא הכוונה להיות אצלו ביטול היש לאין ולכן הי' אז התחלת ר"ח ההתחדשות שיהי' ביטול היש לאין, אך בתחלה הי' צ"ל התהוות עולם דאם לא הי' מציאות היש לא הי' אפשר להיות ביטול היש, ולכן בר"ה אומרים פסוקי מלכויות כמו מלוכת המלך על עבדים וביטול הוא יותר מביטול העבד לגבי האדון אבל כאשר בחר ביעקב ונעשה חדש של גאולה אז הוא ירחא שביעאה, והגם שנת' בכ"ד שבתשרי יש יותר מעלה לגבי ניסן היינו מפני שכל השביעין חביבין כמו בימים הוא שבת ובשנים שמיטין ויש כלל היותר גדול שית אלפי שנין דהוי עלמא וחד חרוב שהוא כמו השבת, והנה בשבת יש ב' בחי' שבתא דמעלי שבתא ושבתא דיומי, שבתא דמעלי שבתא הוא עליות, ושבתא דיומא הוא המשכות אלקות והעיקר הוא ההמשכה שהמשכה אין ערוך לגבי ההעלאה והנה גם בשיתא אלפי שני יש מעלה יתירה נגד העלי' דחד חרוב כי בו יהי' מצות בטלות ובשיתא אלפי שני הוא עיקר העבודה דתומ"צ וזהו עיקר הכוונה אלא שע"י העבודה דתומ"צ דעכשיו יהי' אח"כ העלי' הגדולה, ובזה יובן ג"כ ההפרש בין תשרי ובין ניסן שבתשרי הוא ר"ה ור"ה הוא זמן התשובה והתשובה הוא ההעלאה ובהעלאה תשרי הוא במעלה, אבל המשכת אלקות הוא בניסן דוקא שהוא גילוי גדול מאד ממ"ה ובהמשכת אלקות ניסן גבוה יותר שאין ערוך לגבי תשרי ולכן כען הוא ירחא שביעאה דאם לא ירחא קדמאה דניסן הרי א"א להיות תשרי שהוא השביעי שהעיקר

הוא המשכה שהי' בניסן, ולכן כתיב החדש הזה לכם ר"ח ראשון הוא לכם, וכפל הלשון ראש וראשון כי ראש הוא גילוי צירוף הראשון דשם ה' וע"י נתגלה א"ס עצמותו ומהותו אני ראשון ואני אחרון, ולכן כתיב החדש הזה שנעשה גילוי אלקות.

ובזה יובן מארז"ל בר"ה בטלה עבודה מאבותינו ממצרים ובר"ח ניסן היה יצי"מ, וחילוק גדול יש בין ביטול השעבוד ליצי"מ כי הגם שבטלה העבודה מ"מ לא היו יכולים לצאת כאשר רצו שהיו עדיין עבדי פרעה, אלא שאחר מכת בכורות אמר פרעה וגם בקרכם קחו ולכו וברכתם גם אותי, והענין דהנה הנהגת עולמות הוא ע"י מל' והשיעבוד שמשעבד א' בחבירו הוא ג"כ ע"י הנהגה דמל', וכמו שאפשר להיות שיעבוד שישעבד אחד בחבירו ע"י המל' כן אפשר להיות ההנהגה ממנו שלא ישעבד זב"ז, אבל להיות יציאת מצרים לצאת מכל המצרים הוא דוקא ע"י ממה"מ, ועוד אפ"ל שלכן לא הי' אפשר להיות יצי"מ ע"י המל' דהנה איתא במכילתא וגאלתי לי לעצמי אני גואל כי גלו לבבל שכינה עמהם וכן בכל הד' גליות וכמארז"ל כאלו פדאני מבין האומות וא"כ הרי צריך לגאול את המל' ואין חבוש מתיר א"ע ולכן הי' הגאולה ע"י ממה"מ דוקא.

והנה בדרך פרט הד' לשונות של גאולה והוצאתי והצלתי הוא כנגד יצי"מ וגאלתי הוא קרי"ס כי עיקר הגאולה הי' בקרי"ס כמ"ש נחית בחסדך עם זו גאלת ולקחתי הוא מתן תורה ובכדי להבין מהו הדילוג הגדול מיצי"מ לקרי"ס צ"ל תחלה מהו ענין קרי"ס דהנה בקרי"ס כתיב הפך ים ליבשה, והענין דהנה ארז"ל כל מה יש ביבשה יש בים והנה ההפרש בין ברואים שבים לברואים שביבשה דהנה הברואים שבים הם מובלעים ומכוסים בתוך הים כי דגים שבים מיד שהם פורשים הם מתים, וא"כ הקבלת החיות שלהם הוא באופן היותר נעלה שאופן קבלתם הוא דוקא שיהי' מובלעים בתוך הים וא"ל אינם יכולים לקבל חיות, אבל ברואים שביבשה הגם שהם מקבלים חיות מהארץ כמ"ש ארץ ממנה יצא לחם מ"מ הרי הם מופרדים מהארץ שהרי יכולים ליזון באויר ולשוט ע"פ המים, וכן יובן בנמשל למעלה דהנה ברואים שבעלמא דאתגלייא הם יש ודבר והגם שמקבלים חיות מאלקותו ית' מ"מ הרי יכולים לעשות נגד רצונו, אבל ברואים שבעלמא דאתכסייא הם בטלים בתכלית הביטול לאלקות כמו נוני ימא, וענין קרי"ס הוא כמ"ש וידגו לרוב בקרב הארץ שיהי' גילוי אלקות בעלמא דאתגלייא שיהי' הביטול כמו בעלמא דאתכסייא, והגם שיש פלגותא בין הזהר ובין הארז"ל אם ביע נתעלה לאצי' או אצי' נתגלה בבי"ע וכמ"ש בסידור ובשער האמונה מ"מ לדברי שניהם נתעלה ביע עד שהי' גילוי אלקות כמו באצי' והגם שנק' בשם עלמא דאתכסייא שהוא מכוסה ונעלם מ"מ ה"ז מכוסה לגבינו דוקא, אבל לגבי שרש עלמא דאתגלייא אינו מכוסה כי עלמא דאתכסייא הוא מקור לעלמא דאתגלייא והנה ים וארץ הם

שניהם במל' כי במל' יש ב' בחי' חיצוני' המל' נק' בשם ארץ שהוא מקור עלמא דאתגלייא וים הוא פנימי' המל' כלת משה שהוא נק' בשם ים והגם שהים הוא ג"כ העלם אך אינו דומה ההעלם דים להעלם דארץ כי העלם דארץ הוא העלם גמור בכדי שיתהווה הנברא יש ודבר כי אלו הי' מתגלה המהווה על המתהווה הי' ממנו אין ואפס וכמארז"ל הושיט הקב"ה אצבעו הקטנה ביניהם ושרפן ומה מלאכים שהם שכליים נבדלים כאשר נתגלה עליהם מעט מזעיר יותר מחוק הקצוב נעשו אין ואפס מכ"ש וק"ו עוה"ז הגשמי, והעלם הזה הוא ע"י בחי' ארץ דמל' כמ"ש מלכותך מלכות כל עולמים, עולמים הוא מלשון העלם והסתר.

אבל ההעלם דפנימי' המל' אינו העלם גמור כ"א נק' בשם העלם ע"ש שכוונס ומעלים בתוכו אור האצי' שבו מתגלים כל הע"ס וכמ"ש כל הנחלים הולכים אל הים, ויובן זה מכלים דאצי' שמגבילים על האור כי ע"ש זה נק' בשם כלי שמגביל האור ומ"מ הרי איהו וגרמוהי חד בהון שאוא"ס מתייחד עם כלים דאצי' לברוא בהם וע"י בריאה יש מאין ואצי' הוא גילוי ההעלם מאלקות וה"ז אלקות אלא שלגבי האור נק' בשם כלי וכן הוא הים דמל' שנק' העלם ע"ש שמעלים אור האצי'.

ובזה יובן מ"ש דומה דודי לצבי דהנה בכהאריז"ל איתא צבי הוא יסוד דדומה דודי לצבי הוא כמו יסוד מרצה להמל', ואדמו"ר בתו"א בד"ה לכן אמור פי' צבי הוא מלשון רצון וכמארז"ל ארץ שצביוני בה ושניהם אמת דהנה יש ב' בחי' רצון הרצון על העלם דארץ ועל הגילוי דים כי הנה איתא בע"ח כשעלה ברצונו לברוא את העולם הי' צמצום ומקו"פ וענין הצמצום הוא סילק אורו הגדול על הצד וע"י שסילק אורו שבלתי יאיר אורו כמו שהוא עי"ז נעשה העלם דמל' ועי"ז מתהווה הנברא יש מאין וכאשר מתגלה אורו עי"ז נעשה ביטול היש לאין אבל כאשר מאיר אור הא"ס שלפני הצמצום אז נעשה מהעלם דים גילוי וכמ"ש וידגו לרוב בקרב הארץ, בקרב הארץ היינו הים שבבחי' ארץ והיינו שיהי' ביטול הנבראים שיהי' בטל בתכלית ביטול אמיתי שיהי' בטל רצונך מכל וכל שיהי' הן ולא שוים היינו האדם שיש לו גוף גשמי ובעתים משתנים יהי' בטל בתכלית ומ"מ יהי' על עמדו ולא יהי' כליון הנברא לגמרי וזהו ע"י גילוי א"ס עצמותו ומהותו, וזה"ע שאמרו כאו"א זה אלי ואנוהו, ומ"מ ארז"ל ע"פ לגוזר י"ס לגזרים שנקרע ליי"ב גזרים שכאו"א יעלה במסילתו.

וזזהו ההפרש בין יצי"מ ובין קרי"ס דהגם שביצי"מ הי' גילוי גדול מכ"ע וממל' דא"ס ולכן אמרו במד"ר ע"פ קול דודי שיצי"מ נק' בשם דילוג הן אמת שנק' בשם דילוג שלגבי כללות השתלשלות נק' הגילוי דיצי"מ למעלה מהשתל' אבל לגבי הגילוי דקרי"ס נק' עדיין בשם השתל' כי כל הגילויים דיצי"מ הי' מבחי' מל' אלא שהוא מבחי' מל' דא"ס ומ"מ הרי המל' הוא בחי' אחרונה שבא"ס וזהו

ובמורא גדול זה גילוי שכינה, והנה שכינה הוא בחי' מל' השוכן בתחתונים וגילוי שכינה הוא השרש ומקור המל' הנק' ארץ שהוא בחי' מל' דא"ס, אבל בקרי"ס הי' הגילוי אצ"י דכללות וכמ"ש בדרוש דבר אל בני"י וישובו, אשר לגבי' נק' עקודים נקודים וברודים בשם בריאה ועשי' שהוא שרש ומקור הים דמל' ולכן נק' בשם דילוג מיצי"מ לקרי"ס וזהו מ"ש דומה דודי לצבי שהוא כמו שיסוד מרצה למל' כי הנה מוליד מוליד בדומה לו שהוא שפע עצמיות וע"י יסוד מתגלה שפע עצמיות כי ע"י מתגלה כללות ע"ס ורצון דאצ"י ולכן בז' ש"פ הספי' הוא יסוד שע"י נתגלה גילוי העלם דאצ"י דכללות:

רשימה מאחד מהשומעים

והנה מקרי"ס למתן תורה היה עדיין עוד דילוג, וצ"ל הלא קרי"ס הי' גילוי גדול כזה והאיך אפ"ל שלמ"ת צריך להיות עוד דילוג, והענין דהנה כתיב וארד להצילו מיד מצרים ולהעלותו אל ארץ טובה ורחבה, והנה מצרים קאי על קרי"ס ג"כ כי הגם שביצי"מ נגאלו מיד פרעה מ"מ עדיין רדף אחריהם והי' הים מלפניו ומצרים מלאחוריו, וכמ"ש בזהר ימא סעור כו' ואחר קרי"ס שזהו מ"ש להצילו מיד מצרים הי' צריך להיות עוד עלי' אל ארץ טובה ורחבה שזהו מ"ת, וצ"ל מפני מה נק' התורה בשם ארץ טובה ורחבה, והענין דהנה כתי' בירמי' ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי וארז"ל בכתובות מה הצבי הזה אין עורו מחזיק את בשרו כך א"י אין מחזקת את פירותיה, ועוד יש פי' צבי שהוא מלשון כיווץ שנתכווצה א"י ולע"ל כשיבוא גואלנו ב"ב יתרחב עוד, והנה התורה נק' ג"כ ארץ צבי שע"י מתגלה רצה"ע ב"ה, והענין דהנה ד' לשונות של גאולה הנאמר ביצי"מ והוצאתי והצלתי הוא כנגד יצי"מ וגאלתי כנגד קרי"ס שאז הי' שלימות הגאולה וכמ"ש עם זו גאלת, ולקחתי אתכם לי לעם הוא מ"ת כי כ"מ שנאמר לי אינו זו לא בעוה"ז ולא בעוה"ב, וע"י מתקשרים נש"י בעצמות אוא"ס כי אורייתא וקוב"ה כולא חד, ותלת קשרין מתקשראן דא בדא אורייתא וקוב"ה וישראל.

והענין דהנה הד' גאולות הוא כנגד הד' בחי' הנאמר בשה"ש פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי והענין דהנה אחותי הוא מלשון איחוי וחיבור וכמ"ש במדרש ע"פ אחות לנו קטנה זה אברהם שאיחה כל באי עולם לאלקותו ית' וכמ"ש ויקרא שם בשם ה' אל עולם, וע"פ פשוט שהאכיל והשקה לכל והודיע אלקותו בעולם ופי' אל עולם דאלו כתוב אל העולם הי' משמע שהקב"ה ברא את העולם

והעולם הוא דבר נפרד בפ"ע, אבל אל עולם משמע שהעולם הוא אינו דבר נפרד ח"ו שהוא ג"כ אלקות * הודיע לכל.

ולהבין זה הנה עד"מ מציאת העץ הגשמי הוא מורכב מד"י ארמ"ע* וכששורפין העץ ונשאר רק האפר שהוא יסוד העפר הנמצא בהעץ והג' יסודות אמ"ר יוצאין בהעשן הנה בהאפר יש ג"כ ד"י ועכ"ז הגם כי יש בו כל הד' יסודות מ"מ מציאותו אינו אחד מן הד' יסודות הנ"ל, וא"כ מהו העץ עצמו, דא"א לומר שהוא עוד יסוד חמשי שהרי אינו בעולם כ"א ד' יסודות אלא שכופלין זה הד' יסודות עד שיוכל להתרבות וכמ"ש בתו"א ע"פ ד' פנים לאחת דקחשיב עד רנ"ו היינו ד' פעמים ד' וד"פ דפ"ד הוא ס"ד וד"פ ס"ד הוא רנ"ו מ"מ עיקר היסודות אינו כ"א ד' יסודות אלא שבגשם א' ההתגלות הוא יסוד העפר ובגשם אחר יסוד הרוח וכן כולם אלא שמהות העץ המאמר אלקי המרכיב ומקיים כל הד' יסודות וכמ"ש עץ עושה פרי הוא המקיים אותו אלא שהוא כח המסתיר ובאמת כח המסתיר הוא כח אלקי כמו כח הנגלה וכמ"ש וחכיתי להוי' המסתיר פניו, שהרי כח המסתיר הוא המח' והמהווה הדבר ההוא וא"כ כמו נפרד והוא דבוק בשרשו אלא שהוא מסתיר ומעלים עד שאינו נראה ונגלה וכמ"ש אכן אתה אל מסתתר וא"כ מבלעדו אין שום מציאות.

וזהו ג"כ מ"ש בן פורת יוסף פורת אותיות תופר ומחבר שמחבר עולמות לאלקות כי הנה כתיב ונהר יוצא כו' ומשם יפרד שמשם נעשה מקור הפירוד והתחלקות אבל ביוסף כתיב וצדיק יסוד עולם לכן הוא מחבר העולם לאלקות, ובאמת יכול כאו"א לקשר כל דבר לאלקותו ית' ע"י שיעמיק דעתו בכל דבר גשמי שאינו מציאות בפ"ע ובכל דבר יוכל למצוא הכח אלקי והגם שהוא טרוד במו"מ כל היום מ"מ כשיהי' בכל דרכך דעהו ימצא בכל דבר הכח אלקי ובפרט כשהוא פנוי מן העסק אז צריך לקבוע עת מיוחד להתבונן בכ"ז וזהו תופר, וזהו מ"ש ואיש כי יקח את אחותו חסד הוא, איש זה הקב"ה אחותו כנס"י, חסד הוא גילוי א"ס שלמעלה מהשתל', והענין דהנה אי' במד"ר פ' עקב אברהם נתן לבניו שני אריסין כמ"ש ושמרו דרך הוי' לעשות צדקה ומשפט, אף הקב"ה זקף לה שני אריסין כנגדן חסד ורחמים, וצ"ל ההפרש בין צדקה וחסד דלכאורה הוא א', אך הענין דהנה צדקה הוא למלאות החסרון והגם שיש בזה ג"כ שיעור גדול וכמ"ש די מחסורו אפי' סוס לרכוב עליו ומ"מ הרי אמרו אי אתה מצווה לעשרו, ועוד דהצדקה הוא לענים דוקא אבל החסד הוא השפעה בריבוי וגמ"ח הוא לענים ולעשירים, והענין דהנה הלבנה אמרה אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד ועי"ז נעשה פגימת הלבנה, ומילוי הלבנה הוא ההשפעה שנשפע מז"א בעלה ע"י מדת

שהוא ג"כ אלקות: בהנחה יש כאן מקום של תיבה אחת חלק.

מד"י ארמ"ע: מכאן עד סוף הקטע חסר בהנדפס בסה"מ תרל"ד ע' קפו, עיי"ש.

היסוד שהוא בחי' כל כמ"ש כי כל בשמים ובארץ. אבל בגלות כתיב בחוסר כל שחסר בחי' כל שאינו נמשך ההשפעה מיסוד למל', והצדקה הוא למלאות החסרון, אבל חסד הוא ריבוי השפעה היינו שלימות היחוד, והענין דהנה שמשא וסיהרא הוא שרש עשיר ועני שהלבנה נק' בשם עני כי הוא בעצם אור חשוך ומילוי הלבנה שיהי' לה אור אבל שיהי' בבחי' מאור הוא תוס' וריבוי אור הוא בחי' חסד, והגם שהלבנה משנית אורה שמארית אור אחר לא אור הזה עצמו שמקבלת מהשמש, זהו הכלל בכל משפיע ומקבל כאשר המקבל נעשה משפיע הוא משנה ההשפעה שקיבל מהמשפיע שזהו ענין יחוד משפיע ומקבל, וזהו ואיש הקב"ה כי יקח את אחותו שנש"י הם בחי' אחותו, חסד הוא רב חסד הגבוה מהחסד דחו"ב היינו אוא"ס שלמעלה מהשתלשלות ולכן חסד בין לעניים ולעשירים היינו גם להשמש שנק' עשיר כי הכלי לרב חסד הוא חסד זוטא דמה.

ובזה יובן מה שחדש ניסן הוא ראש לכל החדשים דהנה שרש הי"ב ר"ח שכנגד י"ב צירופי הוי' הוא י"ב ג"א דאצי' וכמ"ש ששם עלו שבטים שבטי י"ה, והנה החדש הראשון הוא חסד והוא בחי' יומם דאזיל עם כולהו יומין ולכן חדש ניסן שהוא הצירוף הראשון דשם הוי' כסדרן הוא בחי' חסד שהחסד הוא הכלי לרב חסד ולכן אזיל עם כולהו יומין ולכן ר"ח ניסן הוא הראש לכל החדשים שגם חדש השביעי שיש בו מעלת השביעי הוא ג"כ ע"י מעלת הראשון דחדש ניסן דאם לא הי' הראשון לא הי' שייך לומר שני ושלישי והוא המקור לכל מעלת החדשים שיש בכ"א, וזהו ענין אחותי שהוא כנגד הגאולה דהוצאתי אתכם סבלות מצרים ולהיות בבחי' איחוי וחיבור להקב"ה, והנה דרך כלל הד' בחי' אחותי רעייתי יונתי תמתי הוא כנגד כללות ע"ס אחותי הוא כנגד נהי"מ, רעייתי כנגד חג"ת כי המל' נק' רעייתי כשעולה להיות בבחי' ז"א ומל' שוין בקומתן, וזהו ענין נוקבא דז"א העומדת בחזה דז"א, והוא כנגד הגאולה דהצלת אתכם שההצלה הוא ע"י היד שהוא חג"ת כמ"ש ואשים דברי בפיו ובצל כסיתך, והנה פי' והצלתי הוא ג"כ מלשון צל ומקיף כמ"ש במד"ר ע"פ כי הוי' אלקיך מתהלך בקרב מחנך להצילך להיות צל על ראשך, כי הנה כנס"י כשיצאו ממצרים הי' הרע עדיין אצלם בשלימות כמ"ש כי ברח העם שברחו מהרע שלא הי' עדיין אצלם בחי' אתהפכא ולכן היו נצרכים בכדי להיות שומר ומגין מהרע כי המקיף מסמא עיני החיצונים והוא בחי' יד שהוא חג"ת שהמדות נק' בשם סוכ"ע ועי"ז נעשה ההצלה מהרע, יונתי הוא כנגד וגאלתי שהוא הגאולה דקרי"ס כי הנה כתיב עיניך יונים כמו שזיווג ויחוד יונים הוא ע"י ההסתכלות זה בזה, כמ"כ הוא בעבודה העיקר הוא להיות לאסתכלא ביקרי' דמלכא והוא כנגד חב"ד, כי חכ' הוא בחי' ראי', כמארז"ל איזהו חכם הרואה ולכן נק' חכמים עיני העדה והוא כנגד קרי"ס כי בקרי"ס הי' גילוי בחי' ראי' כמ"ש זה אלי ואנוהו, אלא שבקרי"ס לא הי' ראיית השכל כ"א ראיית המהות, תמתי הוא כנגד מתן תורה כ"ע ולקחתי אתכם לי לעם כי הנה תמתי הוא כמ"ש

במד"ר תאומתי לא אני גדול ממנה ולא היא גדולה ממני דהיינו כמו שהתאומה אם נעשה כאב לא' מרגיש חבירו, כמ"כ למעלה כתיב עמו אנכי בצרה וכמ"ש בכל צרתם לא צר ואע"ג דכתיב באל"ף שאינו נוגע שם מעשה התחתונים, מ"מ הרי איתא בזהר להתם מטיא עקתא דישראל והוא ע"י התורה, כי ע"י התורה מתקשראן נש"י עם הקב"ה בקשר א' עד שהם בבחי' תאומתי וזהו מ"ש ולקחתי אתכם לי כ"מ שנאמר לי אינו זו כו', כי פי' לי הוא עצמות אוא"ס.

והעיקר הוא ע"י תושבע"פ כי עיקר התגלות הרצון הוא בתושבע"פ, כי בתושב"כ לא כתיב כ"א ברמז וממנה לא היינו יודעים לפסוק הלכה כלל ועיקר גילוי הרצון הוא ע"י תושבע"פ כמו בתושב"כ כתי' והי' לטטפת בין עיניך ואין אנו יודעין עדיין כלל האיך לעשות התפילין ולמדו רז"ל טט בכתפי שתים פת באפריקי שתים, וכן כל המצות, ולכן ע"י תושבע"פ נעשה עיקר היחוד דנש"י עם הקב"ה, וביאור הענין הוא דהנה תושב"כ העיקר הוא האותיות שאותיותיה הם ספורין ומנויין שלא יעדיף ולא יחסר ולכן מדקדקין בחסרותיה ויתירותיה ואין ההשכלה עיקר בה כ"א העיקר הוא האותיות ולכן יש בתורה קרי וכתיב שהגם שהקריאה הוא באותיות אחרים מ"מ הכתיבה צריך להיות באלו האותיות דוקא והוא כי תושב"כ שרשה בהררי קדש עליון ח"ע, והאותיות הם רמזים מח"ע וכמארז"ל די לחכימא ברמיזא שא"א להתגלות ברמז באות בלבד, אבל תושבע"פ אין העיקר האותיות כ"א ההשכלה ולכן אנו רואים שהשכלה הוא בתוספת באותיות אלו וברא"ש ור"ן באותיות אחרים זה מקצר וזה מאריך, וכן אנו רואים דהנה במשנה הוא כל דבר בקיצור נמרץ וע"ד מארז"ל לעולם ישנה אדם לתלמידו בדרך קצרה ובגמ' הוא אריכות הדברים, מ"ט אמר קרא, מה"מ, והאותיות מתרבים לפ"ע ההשכלה וכשמתרבה ההשכלה מתרבה האותיות, והענין דהנה שרש האותיות הוא מקדמות השכל וכאשר נצרך לבוא על איזה שכל חדש צריך להעלות השכל למקור השכל ומקור השכל ממשיך אותיות מקדמות השכל, שהוא האותיות שבעצם הרצון וכמו שכאשר רוצים להרחיב הנהר אז צריך לחפור בעומק המעיין, כן כאשר נצרך לבוא על שכל חדש להרחיב השכל אז צריך להמשיך אותיות מקדמות השכל והגם שאותיות הם לבוש להשכל מ"מ ה"ז לבוש כהדין קמצא דלבושו מיני' ובי' כי באמת שורש האותיות הוא הגבה מהשכל, וזהו מה דאיתא בכהאריז"ל דכלים דמל' דאצי' הם כלים רחבים לקבל האור ויש בה שינויים פעמים מתרחבת ופעמים מתקצרת והכל תלוי מצד השפעת והמשכת האור מא"ס ב"ה בהם כשמתרבה גילוי האור אזי גם הכלי מתרבה ממש הכל לפ"ע גילוי האור וזו מעלה יתירה בכלים דמל' שבטלים לגמרי לגבי האורות, וזהו שנק' ארץ צבי שגידול והתפשטות העור הוא תלוי לפי גידול הבשר שבהתמעטות והסתלקות הבשר נתכווץ העור, וכן תושבע"פ נק' ג"כ בשם ארץ צבי שהאותיות מתרבים לפי ערך ההשכלה והם בטלים לגבי ההשכלה המתלבשת בהם וה"ז כמשל

הצבי, וגם עיקר התגלות הרצון הוא ע"י תורה שבע"פ כי צבי הוא ג"כ מלשון רצון כמ"ש ונתתי צבי בארץ החיים, ובזה יובן מ"ש וארד להציל אתכם מיד מצרים ולהעלותו אל ארץ טובה ורחבה דהנה הגם שבקרי"ס הי' גילויים גבוהים מאד עד שהי' גילוי אלקות בראי' חושית עד שראתה שפחה על הים מה שלא ראה הגדול שבנביאים מ"מ לא זה הי' בבחי' התקשרות ביחוד גמור כ"א הי' ע"ד ראי' לפי שעה וכמו למשל אדם הרואה איזה אבן טוב ויקר והרי אפשר להיות שהוא של אחר ואליו אינו שייך כלל כ"א מה שהוא רואה אבל במ"ת נעשה התחדשות שיתייחדו נש"י בקשר א' עם הקב"ה כי ע"י התו' נעשה יחוד נפלא שאין כמוהו דכל היחודים הגם שמתייחדים באחד מ"מ ה"ה שני דברים נפרדים אבל ע"י לימוד התורה נעשה מוקף וניקף שבתחלה נעשה שכל האדם מוקף משכל התורה ואח"כ שכל האדם מקיף לשכל התו' וה"ז יחוד נפלא שאין כמוהו והגם שהתו' נתלכשה בדברי' גשמי' ציצית מצמר גשמי מ"מ הרי בהתו' מלובש בה עצמיות אוא"ס כי תרי"ג מצות דאורייתא וז"מ דרבנן הוא תר"ך עמודי אור וה"ז כמו מי שיש לו אוצר נחמד גנוז בתיבה והרי אין נושא עמדו את האוצר לכ"מ שהוא הולך ומ"מ נק' האוצר שלו שאינו יכול ליקח אחר כמ"כ בגשמיות המצוה בה מלובש עצמות א"ס ולכן נק' המצות בשם רמ"ח אברים דכמו שהאבר הוא כלי להשראת הנפש כמ"כ כשהאדם עושה איזה מצוה היא נעשה כלי להשראת א"ס כמו למשל אם נותן צדקה ביד הרי נעשה היד שלו מרכבה והיינו כמו שהמרכבה מעלה את הרוכב למקום אשר א"א להגיע לשם מצ"ע כן ע"י קיום התו' הוא מעלה המדות עליונות לאוא"ס דלאו מכאמ"כ ולכן נק' בשם תר"ך עמודי אור שמחבר מדות עליונות לאוא"ס דלאו מכאמ"מ כמו העמוד שמחבר הגג עם הארץ ולכן נק' מ"ת בשם עלי' גדולה ודילוג גדול לגבי קרי"ס והעיקר הוא תושבע"פ כי בה עיקר התגלות הרצון כי כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש הכל ניתן למשה בסיני והוא בתושבע"פ ולכן נק' תושבע"פ בשם ארץ טובה ורחבה וזה"ע נחלת צבי וע"י מתגלה רצה"ע:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

*

לז"נ
ר' שלמה ב"ר פינחס

לרגל ה"שלושים", ז' שבט ה'תשע"ה

"והקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם,
בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
תיכף ומיד ממש

לזכות

חיילי בית דוד

תלמידי התמימים השוהים

ב-770 – בית חיינו – בית משיח

להצלחה רבה ומופלגה בכל עניניהם

מתוך הרחבה ומנוחת הנפש

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ובפרט בהענין הכי עיקרי שהזמן גרמא

בקבלת פני משיח צדקנו –

כ"ק אדמו"ר שליט"א

יחד עם כל בני ישראל שליט"א בכל מושבותיהם

תיכף ומי"ד ממ"ש, נאוו!

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכי"ר

יה"ר שיראה רוב נחת מתלמידיו,
חסידיו ושלוחיו ומכלל ישראל
ותיכף ומי"ד ממ"ש נראה בעיני בשר
בקיום נבואתו העיקרית – בשורת הגאולה –
"לא לתר לגאולה" ו"הנה זה משיח בא"
ובעגלא דידן יתגלה לעין כל
ויוליכנו קוממיות לארצנו הק'
ויבנה ביהמ"ק במקומו ויקבץ נדחי ישראל
בגאולה האמיתית והשלימה
נאו מי"ד ממ"ש ממש!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

